

Слънцето отдавна бѣ освѣтило горски висини. По между ни се водѣха приятни разговори.

— Отъ сърнитѣ и еленитѣ едва ли има по-страшливи животни по нашитѣ мѣста, дума нашиятъ водачъ— бай Генчо, башѣ ловджията.

— Тѣ много отдалечъ усѣщатъ своитѣ неприятели и съ помоща на бързитѣ си, тънки крака успѣватъ да се запазятъ изъ шумацитѣ . . . дума бай Велчо.

— Хей, приятели, чудно е сътворена цѣлата природа, цѣлиятъ свѣтъ! Навсѣка гадинка е дадено по нѣщо, за да се запазва: на вълка — здрави жби, яки гърди и звѣровитостъ; на лисицата — хитрината; на зайчето — дълги уши, отдалечъ да чува и кжси крака, лесно да бѣга; на ежа — бодли; на змията — отрова; на рибата — перки, на орела — крилѣ и остри очи. . . всичко е тъй устроено, щото животното да води борба съ неприятелитѣ си, да ги надвива и надхитрува, или да се запазва, ако неприятелтъ е по-силенъ . . . Та и съ еленитѣ е сжщото: тѣ сж плашливи отъ кучетата, отъ звѣроветѣ и отъ насъ — ловцитѣ. Но тѣ сж храбри, кога сж помежду си и често се биятъ единъ други, **за да примѣрятъ силитѣ си и юначеството си** . . . ни разказва дѣдо Марко Боримечката.

Въ това врѣме далечъ на една височина единъ отъ насъ бѣ съгледалъ нѣщо и ни го сочеше. Ние впѣрихме очи къмъ една планинска поляна: **два елена се борѣха**. Ние се спрѣхме да ги погледаме. Бодятъ се тѣ съ своитѣ голѣми рога, които приличатъ на разклонени сухи дървета. По едно врѣме тѣ застанаха неподвижно единъ срѣщу другъ. Рогата имъ се бѣха тъй приплели единъ